

ikke. Og til sidst havnede vedkommende altså som skoletandlæge for en flok unger, som ikke havde skyggen af chance for at melde fra. Når det kommer over samtaleanlægget, at den og den elev skal møde ved skoletandlægen, ja, så løber man derover, for hvad ved man som barn, og så er man underlagt vedkommendes behandling.

Det er ikke hensigtsmæssigt, og derfor ville det selvfølgelig være rart, hvis det var sådan, at det også blev omfattet af det her forslag.

Til sidst har jeg kun – ud over det med, om det så skal gælde hele sundhedssektoren – at spørge: Når vi nu får det her system, kunne man så ikke ophæve autorisationsordningen? Hvorfor bruge adskillige millioner skatteyderkroner på autorisationsordninger eller i hvert fald den kontrol, der løbende bliver ført med de her sundhedspersoner? Kunne man så ikke slippe for den, for så har vi jo lagt kontrollen ud til dem, som virkelig kan føle, om kvaliteten er i orden?

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Ordføreren for forslagsstillerne, fru Henriette Kjær.

Henriette Kjær (KF):

Jeg vil gerne sige tak til ordførerne for den positive holdning. De fleste synes jo, at der var gode intentioner i beslutningsforslaget, og det er jeg glad for.

Så er der også noget, jeg er lidt ked af. Det er nemlig fuldstændig rigtigt, at den her sag blev rejst af forbrugermagasinet »Boomerang« på TV 2, og der stillede den ene ordfører sig op efter den anden og sagde, at der simpelt hen skulle gøres noget ved det her. Og der synes jeg bare, at det er en lidt billig omgang, at man, når så vi kommer og skal trække i snorene, ikke vil gøre noget alligevel. Det skuffer mig.

Nu lagde jeg mærke til, at fru Inger Marie Bruun-Vierø fra Det Radikale Venstre kunne se det positive i intentionerne, men hr. Morten Helveg Petersen var altså meget, meget positiv, da han blev spurgt, og han har siden her i sommer været ude at gentage synspunktet, at han går ind for, at de her tandlæger skal offentliggøres. Så det afspejler altså lidt, at der åbenbart er forskel på, hvad vi siger i tv, og hvad vi siger i Folketingssalen.

Men jeg var meget glad for især sundhedsministerens svar, for jeg synes, der her kom en åb-

ning i, at nu er man parat til i Sundhedsstyrelsen at gå ind og se på det her. Det er jo det, der er helt afgørende for mig. Hvilken model man så bruger, er ikke så afgørende. Men det er i hvert fald vigtigt, at vi får det gennemgået. Det oplevede jeg at der var en vilje til. Så det er jeg meget, meget glad for og vil gerne sige tak for.

Det, jeg vil spørge om, og som jeg håber at vi kan blive enige om i udvalget senere, er, om vi ikke kunne sætte en tidsfrist på og sige, at man inden for 1 år kunne se, hvordan det her så går. Det ville jeg blive glad for, så vi kunne få en opfølgning på det.

Så vil jeg gerne svare de enkelte ordførere, der kom med direkte, konkrete spørgsmål.

Til fru Sandy Brinck – og det var lidt i tråd med sundhedsministerens kommentar: Jeg var meget glad for den melding om, at der trods alt var gode intentioner.

Til hr. Preben Rudiengaard: Jeg vil rette en misforståelse. Vi mener jo ikke, en tandlæge skal hænges ud ved bare én fejlbehandling. Det skal virkelig være sjusket, det skal være gentagne grove tilfælde.

Kristeligt Folkepartis ordfører og også andre kom ind på, om det ikke er for smalt. Jamen vi skal jo starte et sted. I fødevarerlovgivningen er man begyndt på det. Her er der også mulighed for efter grove gentagne tilfælde at offentliggøre det, og den forholdsvis nye fødevarerminister, fru Ritt Bjerregaard, har jo endda strammet op, så man nu også offentliggør dem, der har rod i butikken med hensyn til fødevarer. Det er en praksis, der udføres allerede i dag, så forslaget her er jo ikke engang en murbrækker. Det er ligesom en videreførelse af det, vi i øvrigt er begyndt på i Folketinget.

Så er jeg meget, meget enig med hr. Frank Aaen i, at det er myndighederne, der skal sikre ansvaret, og det var også derfor, jeg var glad for sundhedsministerens svar. Jeg synes bare ikke, myndighederne gør nok, og så synes jeg, at vi som forbrugere har ret til at kigge de folk, de behandlere, vi skal benytte os af, i kortene. Jeg mener stadig, at det også burde være tilfældet inden for andre områder, som fru Yvonne Herløv Andersen var inde på, at man også kunne lave den samme ordning for plastikkirurger og andre speciallæger. Men igen: Det er ikke en gabstok, der er tale om. Det er simpelt hen kun i grove tilfælde, det er interessant, og det synes jeg ikke der er nogen grund til at hemmeligholde.